POVESTEA DIHORULUI ŞI A GAINILOR

de Aron Biro

Buzele găinilor

Nepoate, lasă'mă să te învăţ cum se prinde dihoru. Uite la lădoiu ăsta. Înlăuntru are două cămăruţe, fiecare cu o momeală. Din partea asta poţi să vezi prima cămăruţă: o cuşcă din plasă în care am băgat o găină pe care am ţinut'o flămîndă să cotcodăcească, să momească dihoru. Asta e momeala de depărtare, dihoru o aude şi vine dară vezi bine n'a ajuns să'i facă felu.

Găina pe care o ţine bunicu de aripi plînge. Ochiul ei albastru mă priveşte. E sleită şi ameţită şi sfîrşită de faptele cărora le'a fost martoră. A stat o zi şi o noapte într'o cuşcă în care abia încăpea culcată, cu penele ieşind prin ochiurile plasei metalice. Unele pene îi fuseseră smulse iar unul dintre picioare îi sîngerează rău. Un deget i'a fost mîncat.

Buun, acu uită'te aici, capătu ăstalalt unde am pus a doua nadă: momeala de aproape, puiu găinii, legat de picioare cu capu'n jos să'i vină sîngele în cap, să leşine, să stea liniştit. Lăsăm o deschizătură prin care dihoru, momit de cotcodăcitu găinii, chiar de nu'i în stare să ajungă la ea, să poată să intre în cămăruţa puiului. Dacă nu poţi face un lucru, trebuie să faci altul. Asta e tot ce ţi'a rămas.

Bunicu trage un fir de sfoară la capătul căruia este legată o pereche de picioare din ce a fost odată un pui de găină. Acum, doar o pereche de picioare.

Firul cu care sînt legate picioarele puiului este legat la un alt capăt de piedica ce ţine deschisă uşiţa intrării. Pe măsură ce dihorul sfîşie puiul, firul se zgîlţîie şi trage piedica, lăsînd uşiţa să cadă peste intrare. Dihorul rămîne înăuntru, cu puiul în dinţi şi mama făcînd gălăgie nevoie mare de partea cealaltă a plasei.

Bunicu foloseşte o plasă cu mîner, asemenea celor în care se prind fluturii, să tragă dihorul afară din locaşul în care rămăsese sechestrat din pricina lăcomiei sale. Animalul schiaună şi se zbate, e sătul şi în puteri, nu a stat închis mai mult decît dacă ai merge pînă la marginea pădurii şi înapoi şi se pare că şi'a petrecut ultimele clipe încercînd să ajungă şi la găina îngrozită din a doua cămăruţă.

De ce procedăm aşa, nepoate?

Nu ştiu, bunicule, spune'mi tu.

În primu rînd arătăm respect dihorului. Înainte să'l scoatem şi să'l omorîm pentru poftele lui fireşti, i'am dat o masă îndestulătoare, cea de pe urmă, un pui viu căruia să îi rupă gîtul în faţa mamei acestuia. Nu e defel totuna cu a muri flămînd.

Bunicu aruncă plasa cu dihorul în colbul ogrăzii. Fiara se zbate cu lăbuţele prinse în ochiurile plasei şi cu gura sîngerie larg deschisă. Bunicu apucă o lopată rezemată de perete şi izbeşte dihorul cu o lovitură de încărcătură, pornită de deasupra capului, al cărei zgomot nu poate acoperi scrîşnetul oaselor osînditului. Odată ridicată lopata, animalul nu mai mişcă, chipul îi este desfigurat, botul deschis şi teşit în partea dinspre care a încasat lopata şi'a pierdut simetria. Bunicu desface plasa de pe leşul bestiei şi o aruncă în jgheabul din care se adapă animalele, o să mă pună mai tîrziu să o spăl de sînge şi smocuri de blană sub un jet de apă încălzită. Pînă atunci, bunicu ia în palme stîrvul. Unul dintre picioruşe începe să tremure. Freamătul încetează abia cînd i se răsuceşte grumazul iar picioruşul se întinde ca un arc. Sufletul dihorului se ridică definitiv la ceruri şi împreună îi ducem trupul neînsufleţit în grădină.

Nepoate, să'i săpăm o groapă, şi îmi pune unealta în mînă.

Scormonesc ţărîna cu lopata, întotdeauna a fost mai cald în grădină decît oriunde altundeva.

Mai adînc, nepoate.

Pămîntul e tare şi coada lopeţii e aspră.

Mai adînc nepoate, şi mai repede. Nu îngropăm un om. Ce eşti tu, nepoate? Ce eşti, găină sau dihor?

Încasez o palmă peste ceafă, atît de tare încît mă tem că o să'mi rupă gîtul asemeni dihorului.

Gata, ajunge.

Bunicu aşază animalul în groapă, îi îndreaptă cu un scrîşnet coloana vertebrală şi coada, îi aşază lăbuţele din faţă pe piept iar pe cele din spate le împreunează ca şi cum ar aplauda cu ele. Se scuipă pe două degete şi şterge cu salivă boabele de creier ce ieşiseră prin gura mortului. Aşa e mai frumos. Scoate un cuţitaş, strînge coada dihorului cu două degete şi cu cealaltă mînă mînuieşte cuţitaşul. Harşt.

Întinde palma.

Îmi pune coada în palmă.

Asta e a ta, să o ţii aproape de suflet, nu ştii niciodată cînd o să'ţi fie de ajutor. Să'l acoperim. Să ne ierte Dumnezeu, căci nu e mare lucru.

Arunc pămînt peste mort. Iar bunicu desenează o cruce în ţărînă cu degetul lui gros, mult prea gros, cu unghie neagră care nu trebuie tăiată căci pică din cînd în cînd. Ne întoarcem în ogradă.

Ce trebuie să mai înţelegem, nepoate?

Nu ştiu, bunicule, spune'mi tu.

Găina închisă în cuşca de plasă şi'a văzut odrasla sfîrtecată şi a înţeles nişte lucruri. A învăţat să nu îi pese şi să primească moartea care e ceea ce se cuvine.

Bunicu aruncă găina ameţită în jgheabul din care se adapă animalele. Curînd îmi va cere să îi tai gîtul şi să'i smulg penele sub un jet de apă încălzită. Azi mîncăm ţomburi şi supă dulce. Bunicu se opreşte şi îşi ridică nările în calea adierii de vînt.

Simţi, nepoate, vîntul duşmăniei între animale? Simţi miasma foamei? Unii mănîncă, alţii sînt mîncaţi. Să respectăm dihoru. Să mulţumim găinii.

Căci jertfele sînt florile aruncate în calea dreptăţii. Găina care îşi sacrifică puiul, sînge din sîngele ei şi cioc din ciocul ei, salvează vieţile altor zeci sau sute de găini prin jertfa ei. Viaţa continuă o vreme şi toată lumea are de cîştigat. Amintirea dihorului rămîne nepătată. Puii lui vor căuta răzbunarea. Să nu uităm că găinile's de două feluri: care au fost mîncate şi care vor fi mîncate. Ele nu pot să moară cu numele Domnului pe buze.

Minciuna are coadă

Bunicu'meu era poştaş. Pînă într'o zi, demult, care parcă e azi. Azi bunicu e gol puşcă, prăbuşit în praf şi strănută din pricina colbului care i'a intrat în nas. Bicicleta de poştaş cu care ducea pensiile la oameni e praf făcută bucăţi şi Burtosu cu oamenii lui se învîrt în juru bunicului precum haitele de lupi. Burtosu e lăptarul satului. A rupt spiţe din bicicleta lui bunicu şi le şfichiuie prin aer. Cîteodată îi mai trage cîte o spiţă peste fund, lăsînd răni subţiri şi aspre ce sîngerează într'o clipă făcîndu'l pe bunicu să urle cum nu l'am văzut niciodată.

AU! OPREŞTE'TE Burtosule! CÎINE CE EŞTI!

Cîine, AI? Cîine, EU? Păi eu am coadă SAU TU? MARŞ!

Şi'i mai trage o spiţă de bicicletă peste fundul alb al lui bunicu pe care era prima dată cînd îl vedeam în fundu gol şi era prima dată cînd îi vedeam coada. Era cam atîta de lungă şi se înroşise chiar dacă nu cred că era tot timpu roşie. Şi bunicu gemea.

NU MAI DA Burtosule!

Zbif, o spiţă şfichiuie prin aer, pe burta bunicului se despică o rană care cred că doare mai rău decît cînd iei injecţii în burtă, căci sîngele se revarsă şiroaie iar mama îmi pune mîna în cap şi mă răsuceşte cu spatele şi îmi bagă faţa în fusta ei pătată cu albuş de ou să nu mai văd ce se întîmplă. Îmi apasă faţa atîta de tare că mă sufocă şi îmi îndoaie nasul aşa că mă apăs aşa mai într'o parte cît să'mi pot lipi obrazul, să pot respira şi cu un ochi să văd pe sub mîna mamei ce se întîmplă, cum Burtosu îl prinde pe bunicu de coadă şi îl trage prin nisip iară unu dintre cumnaţii Burtosului îi arde o cizmă în gură cum i'am ars şi eu lu fiu'su anu trecut cînd l'am prins că se ascundea în iarbă înaltă să mă sperie cînd trec pe'acolo. Iar bunicu plînge ca un copil.

Burtosu îl ridică pe bunicu în picioare şi vorbeşte, uitîndu'se spre mulţime.

De ASTĂZI…

Cînd strigă, lui Burtosu i se taie suflarea cum e gras aşa că întotdeauna repetă primele vorbe, pînă i se umple plămînii de glas:

De astăzi alcineva ne aduce pensiile. De astăzi Dihoru pleacă din satu nostru. De astăzi Domnu o să aibă milă de el.

ZBIF! ZBIF!

…nu mai da!!!!!!

Bunicu e iar în patru labe în colbul roşu şi cerşeşte milă cu coada între picioare, coada îi atîrnă pînă jos şi lasă o dîră în nisipu pătat iar eu strîng în mînă codiţa de dihor pe care mi'a dat'o cînd eram mic, mai mic decît sînt azi, îmi dă o lacrimă şi mi'o şterg de fusta mamei. Codiţa de dihor o folosesc cînd ne jucăm de'a ascunselea şi îmi închipui că mă face invizibil. Burtosu se apropie de mama să îi spună.

Socru'tu pleacă astăzi din sat. AM ZIS! Pînă la apusul soarelui să plece. Dacă nu, îţi iau copiii la rînd şi îi spînzur de cozi pe stîlpii de telefon. Ai priceput?

Şi nu mai aşteaptă răspuns ci se întoarce brusc şi îi trage bunicului un şut în frunte atît de tare încît cum stîtea el în patru labe s’a răsturnat fix pe spate, lăsînd să i se vadă ouăle de sub burta albă brăzdată de şfichiuitul spiţelor de bicicletă, iar sora Burtosului se apropie şi îi toarnă un pumn de sare pe coadă făcînd toţi oamenii să rîdă în afară de mama care nu l’a iubit pe bunicu da nici chiar aşa.

Bunicu îşi băgase mîna în pensia Burtosului şi gurile rele zic că şi în banii altora. Gurile rele au dreptate căci bunicu mi se lăuda cînd număra seara bani cu degetele cu unghii care nu trebuiau tăiate căci picau singure, scuipa aşa în buricele degetelor şi număra cît a luat, căci Burtosu şi nu doar el nu ştiau să citească de pe cuponu de pensie şi primeau cît ştiau ei că trebuie deşi pensiile se măriseră de două ori de atunci. Dară cine să le spună, că doar bunicu le aducea cu bicicleta lui de poştaş şi cît el le dădea, atîta aveau, nici un sfanţ în plus, dracu să’i ia că au furat şi ei toată viaţa şi nu e păcat să furi de la hoţ. Bunicu avea uniformă de poştaş şi’şi lăsase gaură la turu nădragilor căci nu e ruşine să ai coadă pe care şi’o lega de dunga pantalonului de uniformă să nu atîrne să se încurce în spiţele roţii din spate de la bicicletă Doamne fereşte.

Dar Domnul nu e orb şi motivu nu face păcatu mai puţin păcătos iară ca să poţi minţi bine trebuie să ai ţinere de minte bună ori bunicu îmbătrînise şi se îngrăşase şi se ramolise şi îi picaseră aproape toate unghiile de’i rămăsese doar aia care se înfipsese în carne cînd şi’a dat cu ciocanu peste degete. Dar ce ziceam, că cînd vorbeşti doar adevăruri nu’ţi trebuie ţinere de minte, zicea tata, care şi el s’a dus cînd îi erea lumea mai dragă că l’am găsit în somn cu coada într’o parte cum murise, crezusem că dormea că el dormea mult mai ales ziua, noaptea nu ştiu, că era rîndul meu să dorm, dar ziua cînd îl trăgeam de nas zicea să’l las în pace că se pregăteşte să moară şi de aia tot doarme, deşi tot el mi’a zis altdată că să fii mort nu se învaţă.

Dar bunicu nici nu vorbea adevăruri, nici ţinere de minte nu mai avea aşa că odată s’a simţit bun la suflet şi i’a dat Burtosului cît trebuia să’i dea oricum şi Burtosu a întrebat la vecini, chiar şi la cei care nu’l aveau la suflet şi nu vroiau să vorbească cu el, că ăsta fusese norocu lui bunicu pînă atunci, şi în ziua aia şi’au adunat mai mulţi vecini cupoanele şi i le’au citit lu Burtosu cu voce tare aşa că pînă aci i’a fost lui bunicu.

Fiecare a aflat cam cu cît îi furase poştaşu în toată vremea asta aşa că azi, cînd venea făcînd aşa opturi cu bicicleta şi cu coada legată la dunga pantalonului i'au pus piedică cu băţu la spiţe şi fără să'i zică nimica l'au bătut şi l'au desbrăcat la fundu gol cum nu l'am văzut niciodată şi bine am făcut că abia mi'am dat seama ce urît e omul bătrîn, d'apăi cînd l'am văzut şiroind de sînge din burtă şi de pe spate cînd îl trăgeau aştia de coadă prin nisip de m'am şi temut că or să'i scoată ochii cu spiţele cum a strigat una bătrînă din spate care nici nu ştiu ce treabă are că n'a lucrat niciodată şi n'are cum să aibă pensie. Unii oameni nu ştiu de ce se bagă unde nu le fierbe oala.

Plecarea bunicului

Mama i'a făcut un pachet cu haine şi merinde şi l'a trimis pe bunicu de acasă. Burtosu nu ştia de glumă. Din ziua aia a început să plouă.

Sîngele făină nu se face

A plouat multe zile şi pe jos era numai noroi, în loc de colb.

De la o vreme au început să dispară găini din coteţele oamenilor. Unele dispăreau cu totul. Pe celelalte le'au găsit mai încolo. Din restu abia mai dădeai peste cîte un pinten, pană sau cap fără creastă cînd frecai menta prin tufele de la marginea satului. Umbla vorba că au venit iară dihorii.

Ţi se întîmplă să te joci de'a ascunselea şi să te întinzi pe pîntece în locu unde ţi se pare că n'o să te găsească nimeni, chiar dacă mama te'a învăţat să nu stai pe burtă pe iarba udă că te răceşti la burtă. Strîngi codiţa de dihor primită de la bunicu la piept ca să te faci invizibil adică să treacă ceilalţi pe lîngă tine fără să te vadă. După aia te gîndeşti că eşti prea departe de locu de scuipat şi n'o să vină nimenea să te caute pe aici, mai ales fiu'su lu Burtosu care nu te căuta niciodată departe căci ştia că n'are cum să fugă distanţă mare şi'atunci dădea roată-roată pe lîngă stîlpu de scuipat strigînd cît putea şi el din pricina burţii primite de la tat'su care'l apăsa la plămîni şi la obraji:

TE'AM VĂZUT!

Cînd ieşeau aşa din ascunzători ceilalţi cîţiva, ori că se strecurau ca dihorii prin iarbă, ori că veneau grămadă ca găinile cotcodăcind să'l ameţească de cap pe fiul Burtosului încît să nu mai ştie pe cine să scuipe primu, oricum ar fi, se întîmpla să rămîi pe dinafara jocului, să uite ceilalţi de tine din simpla

pricină că te’ai ascuns prea departe şi cînd e rîndu grasului să ţină ochii nu se cade să te depărtezi, plus că o să ratezi clipa cînd toţi copiii o să rîdă de fiul Burtosului cum cade în fund în noroi. Dar ce să’i faci, tat’su i’a spus clar ca lumina zilei să nu se mai joace cu restu copiilor că or să rîdă de el, dar fiu’su a zis absolut corect şi n’ai cum să nu’l înţelegi:

DACĂ NU MĂ JOC CU CEILALŢI COPII, ATUNCI CU CINE SĂ MĂ JOC?

Şi cum stai aşa pe burtă şi mulţumeşti Domnului că nu te’ai trîntit în urzici să te umpli de bube, îţi dai seama că mai bine erau urzici, căci de sub burtă încep să zboare muşte foarte negre şi unele colorate de care se nasc din mortăciuni şi te dai în spate cu scîrbă ca să vezi că te’ai întins pe nişte maţe şi un cap de găină. Şi apuci o frunză de brusture să te ştergi pe pulovăr. După aia te gîndeşti că dihorii nu scot maţele la găini şi nici nu le smulg penele şi nici capu nu le taie, căci nu au mîini.

Îţi bagi picioarele că ţi’a stricat ziua şi tre să te duci acasă să dai pulovăru la spălat înainte să se nască muşte şi viermi din el şi te tot gîndeşti la nedumerire. Restu copiilor să te mai caute, o să se sature de la o vreme. Casa e acolo, se vede de aici. Şi e lume adunată în faţă. Alergi ca să vezi ce e. Alergi ca prin vis căci iarba ţi se înnoadă pe picioare şi muşte negre flutură din aripi oriunde calci cu picioru. Şi unele colorate.

Pînă la urmă ajungi, a fost mai mult decît credeai, ori ai fugit mai repede decît vroiai căci ajungi gîfîind în faţa casei unde lumea a rămas adunată de parcă sînt viţei la poarta nouă. Căci vecinii trebuie să bage de seamă orice se întîmplă la noi acasă.

În ogradă îl vezi pe Burtosu cum o trage pe mama de păr şi nu e spaimă mai mare decît că o să vezi cum o dezbracă şi o bate cu spiţe de bicicletă sau Doamne fereşte îi scoate ochii şi vă spînzură pe toţi copiii ei cu cozile de cablu de telefon de pe stîlp. Dar nu se întîmplă chiar aşa.

UNDE… UNDE EŞTI CODAŞULE! ARATĂ’TE!

Strigă Burtosu de parcă n’ar putea vorbi ca oamenii.

Mama plînge şi ţi se rupe sufletul şi strîngi în pumn pe codiţa de dihor care o porţi la gît şi te face invizibil aşa că Burtosu nu te bagă de seamă. Nu i’ar strica şi lui mama una şi îţi pui în gînd dorinţa ca mama să dispară. Burtosu urlă la toţi ceilalţi.

POŞTAŞU...POŞTAŞU NE FURĂ GĂINILE! POŞTAŞU NE FURĂ ŞI NE MĂNÎNCĂ GĂINILE! ARATĂ'TE POŞTAŞULE!

Mama are genunchii juliţi şi plînge de parcă e momeala de aproape din capcana bunicului, iară bunicu e pe cale să fie prins ca într'un fel de capcană pentru dihori de unde'ţi închipui că îl vor trage afară în ogradă cu o plasă de prins fluturi şi o să'i spargă capu cu o lopată apoi or să te pună să'i sapi mormîntu şi să îţi spui în gînd: Unii mănîncă, alţii sînt mîncaţi.

Dar bunicu nu a iubit'o niciodată pe mama, însă nici chiar aşa. Ieşi din mulţime şi te arunci în braţele mamei şi dintr'odată te vede Burtosu şi te prinde de urechi şi te face să te gîndeşti cum e să stai cu capu'n jos să'ţi vină sîngele în cap pînă te linişteşti şi nu mai strigi. Iară mulţimea strigă după bunicu să se arate şi să aducă găinile înapoi. Cîtă duşmănie e între oameni.

Nici chiar aşa.

Burtosule, LASĂ'MI NEPOTU!

Mulţimea se desparte precum Marea Roşie în faţa lui Moise.

Bunicu se apropie şi e gol puşcă, cu cîteva dîre de sînge pe ici pe colo, printre care poţi vedea rănile uscate şi decojite lăsate de spiţele de la bicicletă din ziua în care l'au alungat din sat. Este negru la faţă şi părul vîlvoi amestecat cu iarbă, abia îl poţi recunoaşte după albul ochilor şi după mers.

Vine printre oameni ca un rege, lăsînd în noroi urmele picioarelor goale şi între ele o dungă lăsată de coada îngălbenită. Picioarele i'au slăbit şi din pricina asta pare că burta i'a crescut, la piele e atît de galben încît pare negru, dar umblă drept cum nu l'a văzut nimeni niciodată şi păşeşte cu grijă, de parcă ar călca pe un covor. În jurul gîtului are legată o aţă şi în dreptul pieptului, de aţă îi atîrnă o coadă de dihor precum cea pe mi'a dat'o în ziua aia.

Burtosule, lasă'mi nepotu în pace.

Burtosu mă lasă în pace. Şi pe mama.

Bunicu se opreşte în faţa Burtosului cam cît ar fi de aici pînă la tine şi chiar dacă e slab şi murdar şi negru la faţă cu păr amestecat cu iarbă, cine ştie pe unde o fi dormit în ultima vreme, cu toate astea pare puternic şi toată lumea, punînd la socoteală şi pe Burtosu, pare niţel speriată. Şi are de ce să fie, căci bunicu întinde o mînă cu pumnu închis şi o deschide. Şi în

pumnu deschis vedem că are un pumn de făină sau de colb, dar de unde să aibă colb cînd e noroi afară. Poate e făină.

Burtosule, ascultă’mă aici. Eu plec azi şi nu o să mă mai vedeţi niciodată. Mă duc în munţi şi nu o să se mai atingă nimenea de ogrăzile voastre. Dar ascultaţi’mă bine astăzi, căci atîta v’a rămas. ATÎTA V’A RĂMAS!

Burtosu îşi bagă vîrfurile degetelor la turu nădragilor şi pare să’şi bage cămaşa în pantaloni ori să’şi scoată cuţitu care ştim toţi că acolo îl ţine şi bănuim că vrea să’i taie coada lu bunicu.

Însă bunicu răsuceşte încetişor pumnu plin cu făină şi o lasă să se scurgă pe jos, în noroi, precum într’o clepsidră. Şi cum se varsă făină jos, dacă te uiţi bine la picioare vezi că ce porneşte făină ajunge jos sînge care picură picătură după picătură şi îl stropeşte pe bunicu pe degetele goale de la picioare, se scurge sîngele precum ticăie ceasul cu cuc şi în timp ce ticăie bunicu vorbeşte cu glas tare:

OAMENI BUNI, după ce făina din palma mea o să se săvîrşească în sînge, după ce fiecare picătură de sînge o să se risipească în mocirlă, eu plec de aici şi nu o să mă mai vedeţi niciodată. Dară înainte să plec, primiţi de la mine blestemul dihorului, căci decît animale sînteţi, care se mănîncă unele pe altele. Şi blestemul dihorului zice că mult sînge şi vaiet se va petrece în sat după ce voi pleca şi om se va omorî cu om şi femeile şi pruncii vor plînge precum găinile lăsate în calea fiarei. Astea sînt ultimele vorbe ale mele pentru voi.

Şi mai adaugă:

Să n’aveţi parte de uitare.

Apoi făina a terminat să i se scurgă din pumn şi bunicu îşi freacă palmele una de cealaltă împrăştiind în aer ce i’a rămas între degete.

Apoi îşi trage de aţa pe care o are în jurul grumazului căci îi alunecase înspre un umăr şi prinde între degete codiţa de dihor care seamănă cu a mea doar mai neagră.

Apoi a strîns codiţa de dihor în pumn şi a dispărut din faţa ochilor oamenilor.

Blestemul dihorului

Oamenii l’au căutat pe bunicu toată seara, apoi noaptea, cu lanterne.

L’au căutat după case, printre şuri, la marginea pădurii şi pe dealuri, unde stau căpiţele. Iară dimineaţă au zis că tre să fi plecat în munţi, că dacă era pe’aici l’ar fi prins cu lanternele lor. Vorbeau aiurea, căci nu mai aveau chef să îl caute şi erau speriaţi de lăsarea întunericului. Şi aveau de ce să fie.

Căci în vremea care a urmat bărbaţii satului au început să bea tot mai mult, să îşi mintă femeile şi să îşi bată nevestele şi copiii. Au început să stea la servici fără să facă nimic şi să joace jocuri de noroc şi să se ia la harţă din orice. Au început să se bată în văzu lumii pentru temirice. După ce şi’au bătut toate femeile şi copiii de era toată lumea vînătă pe la ochi decît văduvele cum era mama, au început să se omoare între ei. Într’un an n’a mai rămas nici un bărbat în toată firea în sat, doar văduve şi orfani care se văicăreau toată ziua.

Pe Burtosu l’au găsit cu spiţe de bicicletă băgate prin burtă şi peste tot. Iar fiu’su stătea în genunchi la capu lui cu ochii daţi peste cap şi striga:

DACĂ NU MĂ JOC CU CEILALŢI COPII, ATUNCI CU CINE SĂ MĂ JOC?